

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939 – 2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français”, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana”. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009, 2018), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2018), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2018), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Disparația statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013, 2019), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG- BRAȘOVEANU

O TOALETĂ À LA LIZ TAYLOR

Ediția a V-a

NEMIRA

„Am să-l ucid!“

Prin ochii Ancăi Dragu trecu o flacără pe care bărbatul n-o observă. Își lega cravata bleumarin cu picouri sidefii. Străluceau discret, ca niște spinele. În oglinda toaletei se reflectau patul dublu florentin, noptierele cu *veilleuses* gemene. Două vase de argint. Le coafau abajururi enorme, din mătase trandafirie.

Marian Dragu se consultă în oglindă cu privirea aceea specială care încearcă să fie obiectivă, să se detașeze, să împrumute nepărtinirea ochiului străin. Era încântat de propria imagine – „arăt de un milion de dolari!“ –, dar spuse altceva:

– O chestie e certă! În materie de cravate și batiste, în sfârșit, accesorii, italienii sunt imbatabili.

Nevastă-sa îl fixa din fotoliul scund, de budoar. Stătea picior peste picior, într-o atitudine de contemplare ironică, bălăbănindu-și papucul pe vârful degetului gros.

– Da' știu că te gătești! E atât de interesantă șoricuța de astă-seară?

Marian se îmbrăca rar în costum, preferând vestimentațiile juvenile: canadiene, vindiacuri și blugi,

șepcuțe de licean, cămăși din pânză topită descheiate până la plex și care lăsau să se vadă medalionul de aur cu semnul scorpionului. Își închipuia că toate acestea îl fac să pară mult mai tânăr. Era de o cochetărie feminină, se îngrijea și se conserva cu grijă și aplicație de actriță. Nu fumase niciodată în viața lui, bea cu moderație și detesta să-și spună vârsta.

Pe nevastă-sa, chiar după nouă ani de căsătorie, contrastul dintre toaleta meticuloasă, de pisicuță, și aspectul viril al bărbatului nu înceta s-o surprindă. Marian Dragu era ceea ce femeile obișnuiesc în general să definească drept „un tip superb“, apăsând puternic pe cea de-a doua silabă. Foarte înalt, avea un trup de bun gimnast; chipul seducător, oleacă prea frumos în prima tinerețe, câștigase după treizeci de ani în vigoare. Una din particularitățile cele mai fascinante ale lui Dragu era râsul puternic, plin de viață, cascadă de tinerețe, punând în valoare o dentiție ce ar fi stârnit invidia vedetelor de la Hollywood.

– Dacă mi-a plăcut totdeauna ceva la tine, Anca, este că ai umor.

– Știu mai bine decât oricine ce am în dotare. Zi, cine-i zâna?

Încerca să păstreze un ton detașat, egal, să voaleze orice tușă de gelozie.

– O femeie extraordinară. Într-adevăr un exemplar de excepție, și știi că nu mă prea avânt în adjective.

– Nimeni nu-ți poate contesta competența în materie.

Și era sinceră. De pe la treisprezece–paisprezece ani, fără cel mai mic efort din partea lui, muierile îi picau în brațe, ca drogate. Într-a IX-a, la liceu, o prietenă de-a măică-sii, femeie matură, avocată renumită, având ea însăși copii mari, făcuse pentru el o pasiune smintită.

Bărbatu-său îi descoperise, fără investigații complicate. Răpusă de patimă, femeia comitea zilnic zeci de

imprudențe, îl aștepta cu mașina după terminarea orelor de școală, îl săruta în plină stradă sub ochii stupefiați ai trecătorilor. Urmase, evident, divorțul. Scandalul imens dăduse startul unei cariere sentimentale care amintea – păstrând proporțiile – de cea a unui Rudolf Valentino sau Ramon Novarro...

– Ce înțelegi tu prin exemplar de excepție?

– Adică nemaîntâlnit. Simplu, nu? Arată dumnezeiește, mintea îi e la fel de frumoasă ca și înfățișarea, are toate datele unei mari doamne.

– Aha! Vasăzică de aia ai abordat strai de recepție.

– Normal! Un mantou de vulpi argintii și o tarabă de bijuterii impun partenerului o anume ținută.

– Hm! exclamă roasă de gelozie Anca. Taraba de giuvaieră nu-i dovadă de gust distins.

Marian Dragu zâmbi. O ciupi neglijent de obraz.

– Depinde cine și cum le arborează, draga mea. Stilul înseamnă totul!

Femeia își feri capul. Gândi otrăvită că în nouă ani de căsnicie nu primise nicio podoabă. Verighetele le făcuse ea din niște fleacuri de aur – două coronițe, un inel fără piatră și un rest de lanț – rămase de la bunici.

– Cine suportă oficiul financiar? Ce-i bărbatu-său?

– Vezi, iubito, spuse Dragu atingând perfid o chestiune dureroasă, există femei care și-au depășit condiția de servitoare obsedate să pună mâna pe un titrat, ele refugiindu-se în posturi umile de mici amploaiate cu preocupări intense în vederea realizării unei bucătării economicoase. De pildă, Lelia câștigă cât trei bărbați. Nu-i măritată.

Anca, desenatoare tehnică la un institut de proiectări, își mușcă buzele. De când se căsătoriseră, aluziile sau trimiterile directe la absența unei diplome universitare (și o gratulau toți: Marian, soacră-sa, amicii familiei)

îi înveninau zilnic existența. Orice pretext era bun pentru a o răni sângeros: faptul că se scumpiseră roșiile, că Vasileștii și-au schimbat Dacia cu un Taunus, că femeia de serviciu cere acum douăzeci și cinci de lei pe oră, sau că n-au fost invitați la soareaua doctorului Gabrea.

Soacră-sa: „Dacă amândoi soții câștigă e altceva. S-au dus vremurile când trăgea doar bărbatul, iar doamna, cu zestre confortabilă, întindea pasiențe. Azi, fără diplomă, dacă găsești prostul să te ia, ești o povară rușinoasă.”

Cumnatu-său: „Gabrea invită numai lume bună. Ai văzut? Pe Matei, de când s-a însurat cu funcționărica aia, nu l-a mai chemat niciodată.”

Marian: „Nu trebuie să știe toată lumea că ai doar liceul. Nu zic să minți, dar poți lăsa să se înțeleagă că ai măcar ASE-ul. Sunt economistă la...”

Anca oftă imperceptibil. Întrebă cu voce ușor alterată:

– Te-ai culcat cu nababa ta?

– Încă nu. Probabil că se va comite astă-seară.

O rostise cu naturalețe, fără urmă de jenă. Îi plăcea să-și povestească aventurile și Anca știa toate muierile din ultimii nouă ani, ba și de dinainte, deținând fișe complete: studii, stare civilă, salariu, nume, aptitudini de pat etc.

Pentru a fi complet edificată, nu trebuia să cenzureze corespondența și compartimentele secrete ale *portefeuilles*-ului, să-i controleze telefoanele sau să-l sărute după ureche pentru a detecta marca de parfum a ultimei cuceriri. Marian își trăia ceea ce pentru un alt bărbat ar fi constituit o a doua existență pe față, la lumina unui bec de o mie de wați, într-o paralelă firească, fără umbră de clandestinitate.

Sadism? Orgoliu de puști înfumurat sau de colecționar de dame? Încă nu știa exact și, uneori, Anca se gândea cu satisfacție la suferința lui Marian (avea să fie

crâncenă!) când, căzut în dizgrațiile inerente vârstei, va pierde adorația femeilor.

Dragu își verifică portvizitul – „am două mii la mine, pentru orice eventualitate” – și își trase pe mânecă raglanul de un cenușiu de argint.

– Deci nu m-aștepți diseară. Dacă sună Olga, spune-i că sunt la maică-mea. Tensiune, crampe, bătăături, mă rog, inventezi tu ceva.

– Te-ai plictisit de ea?

Olga era amanta oficială a ultimelor șase luni. Marian Dragu ridică din umeri.

– Încă nu-mi dau seama. Acum mă interesează altcineva. Pa, Pusi. Zâmbi fermecător: Nu-mi urezi succes?

„Ba să crăpi!”, dar se stăpâni. Surâse galben:

– Cum să nu?! Am să-ți țin pumnii. Știi cum e prima oară..., se mai întâmplă și rateuri...

Bărbatul ridică arogant bărbia.

– Era cazul să cunoști până acum firma! Garantată, credit nelimitat.

Îl auzi în vestibul fluierând vesel – se simțea tânăr, întreprinzător, plin de seducție, gata să ia cu asalt orice rețută – apoi ușa apartamentului se închise cu zgomot.

Anca se apropie de oglindă. Avea treizeci și patru de ani, dar părea de patruzeci și cinci. Cearcănele înfipite pe obraji supti încă din primele luni de căsătorie n-aveau să mai dispară niciodată, după cum niciodată n-aveau să se mai întoarcă prospețimea chipului, privirea înstelată. În dantura impecabilă, un canin albastrui îi rănea surâsul.

„De ce rabd? De ce nu plec în lume?... Sunt încă tânără, mai pot fi iubită...” Iubită așa cum Marian n-o iubise niciodată. O luase pentru că altfel așternutul Ancăi îi era inaccesibil. Fata îl adorase din prima secundă, dar, lipsită de temperament, îi rezistase. Într-un

puseu de încăpătânare, Marian, în ciuda opoziției familiei, consimțise să intre în primărie.

– O să mi-o plătească! decise femeia cu voce tare. Cu preț cumplit! Ultimul pe care-l poate plăti cineva!

Se duse în bucătărie și luă al treilea festal. Gestul cu care duse paharul la gură era acela al sinucigașului. Dar nu ea avea să moară. O hotărâre ireversibilă.

2

– Dacă nu-l ucid, înseamnă să mor eu. În consecință...

Olga Gabrelotti verifică dacă telefonul are ton. Aștepta de cinci ore s-o sune, tresărea la fiecare tril emis de cutia din ebonită. Aparatul îl moștenise de la taică-său, care-l achiziționase în 1935...

– Câți ani ai împlinit tu, Olguțo?

Tânăra se uită surprinsă la bătrână. Fuma rezemată de spătarul canapelei.

– Ce-ți veni, tanti?

– Așa... Mă uit la tine că ai sărit din treizeci și tot nu ți-a venit mintea la cap.

Olga își încleștă pumnii. Când era furioasă, îndepărtata origine italiană devenea de-a dreptul stridentă. Avea priviri înflăcărâte, ten cald, catifeliiu, și o gură lacomă. Una din acele guri care par totdeauna mai pline de dinți decât ale altora, sugerându-ți animale puternice, primejdioase: lei, tigri... O gură feroce...

– Ține minte că de mâna mea moare.

Mătușă-sa scutură indiferentă scrumul.

– Nu vorbi prostii. În fond, individul... Apropo, cu ce se ocupă?

– E inginer...

– Da... Puteam să pariez. Plouă cu din ăștia, îți vine să crezi că nu mai există alte profesii pe lume... Ce voiam să-ți spun... Da! În fond, ți-a promis ceva?

Olga avu o scurtă ezitare. Nu, nu-i făgăduise nimic și chiar în primele cinci minute petrecute împreună îi mărturisise că e însurat.

„...pe toată viața“, adăugase, strângând-o ușor de mână.

Dansau în casa unor amici comuni care sărbătoreau un eveniment de familie.

„Chiar așa?“

„Îhî“, surâsesse Marian. „Sunt hotărât să nu greșesc a doua oară.“

Mătușă-sa conchise încântată:

– Ei vezi? Ascultă-mă pe mine, deși sfaturile sunt totdeauna inutile. Vorba aia, fiecare știe să greșească și singur. Când întâlnești un bărbat ca Don Juanul tău imposibil, scandalos de seducător din câte înțeleg, amuză-te cât poți, dar ai grijă să-ți încui inima într-un seif suprablindat. Dacă ești însă slabă de inger, cotește-o urgent pe altă uliță.

Olga o măsură sarcastică:

– Așa ai procedat tu?

Tanti Sofia fusese o femeie plină de draci. Cu poveștile ei de dragoste, doar inventariate, ai fi umplut volume. Ultima oară se amoretzase la aproape cincizeci de ani. Cea mai frumoasă dragoste dintre toate, dar și cea mai dureroasă.

Olga continuă, aranjând nervoasă revistele de pe masă:

– Mie îmi faci pe înțeleapta? Eram o puștoaică pe atunci, dar țin minte perfect cum te învârteai ca turbată prin casă așteptând să sune Ovid, sau cum naiba îl chema.

Sofia Macarie, femeie în vârstă, corpulentă și elegantă, avea înfățișarea clasică a pocheristei înverșunate. Erau greu de definit amănuntele din aspect sau vestimentație care-ți sugerau cartofoaarea, dar, privind-o, instinctiv o vedeai ținând țigara într-o mână și cărțile în cealaltă.

– Faptul că eu am greșit odinioară nu e suficient pentru a mă împiedica să văd erorile altora. Ba dimpotrivă!

– Atunci, nu-mi mai vorbi mie de vârstă! Că ai treizeci, cincizeci sau o sută de ani, tot așa iubești.

– Sunt de acord. Hai s-o luăm altfel. Ce vrei de la tip? Să divorțeze?

Olga strânse cordonul halatului de baie. Avea un trup picant, care în ciuda rotunjimilor nu-și pierduse linia. *Fausse maigre...*

– În definitiv, de ce nu? Ar trebui s-o vezi pe nevastă-sa. O oaie leșinată, fără pic de nerv sau farmec. Se îmbracă exact ca o provincială, fără stil...

– Chestia-i să se dezbrace cu stil, o întrerupse mătușă-sa.

– Slăbește-mă cu spiritele!... Și care mai e și cretină! Imaginează-ți că dacă am să-i comunic ceva lui Marian sau viceversa i-o spunem direct, deși știe că sunt metresa lui.

– Exact ce-i trebuie inginerului tău. Doar un imbecil ar schimba-o. La genul lui, n-are nevoie de temperament acasă.

Olga trânti cu zgomot pieptenele pe toaletă.

– Începi să mă enervezi. Pe mine mă iubește...

– Ți-a spus-o el?

– Trebuie să mă iubească! strigă femeia.

– Asta-i cu totul altceva. Fetito! Bărbații ca Marian nu iubesc niciodată. Nu pot iubi! Îi stricăm noi, de mici. Cel mult își pierde mințile la bătrânețe pentru câte o puștoaică. Și, chiar și atunci, nu iubesc practic femeia

respectivă, ci tinerețea ei. O fac cu intensitate, cu o ardore amplificată de sentimentul că ei și-au halit porția de tort. Îi umilesc zaharina și pastilele pentru inimă, controlul periodic al tensiunii, parodontoza care avansează, genunchii deveniți indiscreți prin stofa pantalonilor și mereu înfrigurați...

– Teorii de cafeluță, șuetă de babete...

– Ți-l amintești pe Cernea? A lucrat împreună cu taică-tău la minister... Ce bărbat superb a fost ăsta, întreabă-mă pe mine!... Nu, nu, nu mi-a văzut nicio dată lenjeria intimă, îl știu însă bine, frecventam aceleași cercuri. Dumnezeu! Nu-l uit prin 1950–1955 la mare! Dansa pe terasă la Rex, într-un costum alb cu fular bleumarin la gât. Un zeu! În fine, pe la vreo cincizeci și ceva de ani – și arăta încă splendid – a făcut o pasiune dementă pentru o mucoasă care abia terminase facultatea. Ascultă-mă, Olguțo! Doar cu zece ani înainte, nici măcar nu i-ar fi îngăduit să-i facă ghetete. O nefericită cu chip de broască râioasă – prăpădita avea fața plină de coșuri –, un bazin de vacă și în plus crăcănată.

Olga își înfipse mâinile în solduri:

– Și ce vrei să-mi demonstrezi cu asta?

– Dacă n-ai înțeles, e inutil să mă repet.

– N-am înțeles și nu vreau să înțeleg! Îl iubesc! urlă.

E viața mea! Asta e mult mai ușor de priceput.

– Hm!... „Iubește-mă că te tai!“ spunea badea Vasilică.

– Chiar așa!

Olga se îndreaptă furioasă spre telefon.

– Îl sun!

– Iar? Te-ai uitat la ceas?

– Nu-mi pasă!

Sofia Macarie scoase o țigară din pachet.

– Indiferent cât ar fi de... înțeleaptă nevastă-sa, există totuși o decență, Olga. Parc-ai fi crescută într-un tractor.

– De vreme ce lui nu-i pasă de legitimă, nu văd de ce aş menaja-o eu.

– Olga!

Femeia zvâcni din umeri – „lasă-mă dracului în pace!“ – și formă nervoasă numărul.

– Cu Marian!

Mătușă-sa o urmărea perplexă:

„Ce maniere! Fără scuze, fără bună seara... Nebuna asta pe de-o parte, iar ălăalt își aranjează combinațiile prin nevastă. Te pomenești c-o pune să-i primenească și patul când își primește curtezanele. Nu mai există nicio perdea. Sigur, ne-am făcut și noi de cap, dar existau totuși niște limite, se păstra un minimum de conveniențe. Hotărât, e o lume în care nu mi-ar plăcea să trăiesc. Nu regret deloc că nu mai sunt tânără.“

Văzu figura pleoștită a nepoată-sii și-i îndreaptă o privire interogativă. Brusc, Olga apucă o vază de porțelan și-o izbi de perete:

– Bestia!

– Ți-a răspuns el?

– Nu. Curva de nevastă-sa!

– Asta-i cea mai bună! râse bătrâna. Tot nevastă-sa e, nu tu care-i împrumuți bărbatul! Excelentă gluma! Abia aștept s-o vând!

Olga n-o asculta.

– Mi-a zis că va lipsi toată noaptea.

– Marian?! Întrebă stupid Sofia Macarie.

– Dar cine?! Vlad Țepeș? E cu o damă, ceva nou, un „exemplar de excepție“.

– Ce-ar fi să te culci?

– Remedii mai inteligente nu cunoști? Apucă umerii pufoși ai bătrânei și începu s-o zgâlțâie cu putere. Dacă mă conving că așa stau lucrurile într-adevăr...

„Și se va confirma...“, gândi Sofia Macarie.

– ...îl ucid. Ți-o jur! Îl ucid!

Bătrâna oftă:

„Nu m-ar mira...”

3

– Îi dau una în cap și-l achit!

Bătrânul trase cu urechea spre „odăile de dincolo” și își continuă monologul. Fixa fotografia unei femei mature cu trăsături cam pline, dar dulci. Cândva, acum cinci-șase decenii, fusese considerată o mare frumusețe, dar azi, cei născuți după Războiul din Coreea îi priveau chipul dând sceptic din cap: „Poate, dar nu-mi prea vine a crede...”

– Da. Elvira! Îl achit... Chiar pe finu-tău. Un monstru! Ca întreg neamul lor... Toți au fost demenți, canalii, bandiți... Am optzeci de ani... Ce-or să-mi facă? Tot dau ortul popii, măcar să plec *dincolo* răcorit.

Se ridică anevoie din jilț și închise aparatul de radio. Un Philips răgușit, achiziționat în 1937. Era ora unu și crainica *Europei Libere*, Alexandra Polizu, citea ultimul buletin de știri.

Cu pași nesiguri (flebita, tu-i mama ei!) se apropie de patul așternut și potrivi încă o dată pernele și păturile. Spre deosebire de mers, senil, greoi, dureros, gesturile aveau vigoare. Anton Cernat era un bătrân puternic, cu trăsături hotărâte, nealterate de vârstă. După moartea

nevesti-sii, acum cincisprezece ani, avusese mai multe legături. Pe ultima o lichidase cu câteva luni în urmă. Două perechi de palme și „uită-mi numărul de telefon...” Iubita – șazeci de ani, văduvă, pensionară și bu-nică – fusese obraznică: îi ceruse să închidă televizorul (erau în pat) și femeia refuzase.

„Poți s-o faci și tu la fel de bine.” Adăugase ironică: „Apeși cu degetul pe butonul roșu...”

Bătrânul alungă gândul scârbit.

– Ce te poți aștepta de la o profesoară de lucru ma-nual? Față de Elvira însă aveam dreptul să am preten-ții... Da, mă înnebuniserăți cu fumurile voastre. Boieri vechi, pământeni, cu urice și hrisoave de noblețe, pro-prietăți și moșii – nu puteai să pui degetul pe hartă fără să dai de vreun acaret al Scarlaților – pension în străină-tate, tânără, frumoasă! Toate fâs! Unde ți-a fost capul, Antoane? se întrebă a mia și a mia oară bătrânul cu ciudă proaspătă, intactă, de parcă nu trecuseră cincizeci de ani de atunci.

Se lăsase păcălit ca un copil de fașă. Latifundiile de zestre se dovediseră a fi niște ferme păraginite și o pră-vălie falimentară, pensionul din Elveția – școala orto-doxă de pe Principatele Unite, tinerețea – cea mai sinistră farsă! Era cu doisprezece ani mai mare decât el. Trucaseră pur și simplu actele, și faptul că-l născuse pe Dorel la patruzeci și cinci de ani fusese o adevărată mi-nune. Măcar de-ar fi luat Premiul Nobel pe chestia asta!

Frumusețe! Anton Cernat scrâșni iar din măselele tratate, îmbrăcate în viplă. Fusese și rămăsese un bărbat sanguin, plin de poftă, care cerea în primul rând de la o femeie să fie muiere. Lui Anton îi plăceau „bucățelele bune, pietroase, cu ochi jucăuși și apetituri zburdălnice”.

Înainte de a fi împlinit cincizeci de ani, Elvira era o babă (se trecuse vertiginos) cu cărnuri moi, striate de

vinisoare albastre și roșii, cu gura pustiiță de parodon-toză. Avea oroare de dentist, și „pauzele” le umplea cu ghemotoace de vată. Cât despre pat, ferească sfântul! Pântece și sâni de gelatină, picioare reci...

– Și totuși n-am abandonat-o. Puteam să-i părăsesc atunci, în refugiu, pe ea și pe plodul ei... Sau după ce s-a prăpădit Dorel. Mi-a fost milă... Am fost un imbecil... Pe urmă, mi l-a vârat în suflet pe Marian. „Că să nășim, nu mai am somn de când s-a dus băiatul. Drăguleștii sunt oameni de condiție, cu influență, bine situați...” Mie-mi spui?! Bogați ca o turmă de păduchi. Numai eu știu cât am cheltuit pentru canală asta. Meditatori în liceu, pe urmă facultatea. Cine i-a făcut rost de serviciu în București? Și mulțumirea? Spune-mi dumneata! se adresă el unui interlocutor imaginar. Care a fost recu-noștința? A sărit cu cuțitul la mine... Sunt cinci ani de-atunci, și de cinci ani, crede-mă, domnule dragă, eu n-am mai stat cu el la masă. Ba, îmi datorează optzeci și șase de mii de lei, toate economiile mele, și-acum vrea să mă dea afară din casă... La situația lui, are nevoie de șase camere... Cum, nu mă crezi?

Întinse brațul și trase sertarul noptierei. Acolo, la îndemână, se aflau prinse într-o clamă vreo șase coli așternute mărunț. Alături de sume mari – cinci mii cinci sute un televizor, o mie rate la mobilă, zece mii un serviciu Rosenthal – erau trecute și cheltuielile mărunte, de o meschinărie hilară: doisprezece lei – șase pâini în 3 ianuarie 1970 (nu lipsea niciodată data), trei lei o cio-colată (îi trebuia Elvirei s-o piseze deasupra tortului), o pâine, un kilogram de miere etc.

– Da, și-acum umblă să mă dea afară din casă...

Cu opt ani în urmă, Marian, vrând să-și cumpere mașină, îl convinsese pe nașu-său să-și lichideze

garsoniera, să-i „împrumute“ patruzeci de mii și, evident, să se mute la el.

– Am fost un dobitoc... Asta am fost.

După ce Marian se însurase, viața pentru Cernat devenise un iad. Nu pentru că Anca ar fi fost din cale-afară de rea – cel mult Marian era cel care o ticăloșise –, dar modul de viață al tinerilor i se părea de nesuportat. În realitate, bătrânul Cernat, obișnuit să fie și să se comporte ca un stăpân absolut, încercase inconștient să se impună ca atare și în casa lui finu-său. El ar fi vrut să le dicteze programul de viață până în cele mai personale probleme. Le cenzura relațiile, „De ce îl primiți în casă pe Popescu? E un profitor, sau o canalie, sau neam prost etc.“, decreta asupra meniurilor, aprovizionării de toamnă, datei curățeniei mari, orelor între care puteau petrece.

Cu un asemenea prilej, muzica și dansul prelungindu-se după ora unu noaptea (o sâmbătă cu sfânt), Anton Cernat năvălise în living urlând că nici el, nici vecinii nu se pot odihni și adresându-se întregii asistențe: „Ia mai duceți-vă pe la casele voastre!“ Indignat, furios, Marian îl luase de umeri, vrând să-l scoată afară. Bătrânul interpretase gestul ca pe o intenție de violență și ridicase pumnul. Marian pusese mâna pe cuțit...

– Acum trei săptămâni, urmă bătrânul, m-am trezit cu boarfele împachetate – lipsisem vreo trei ceasuri, eram la policlinică, știți, joia am raze – și cu o cheie în mână. Da... da, domnule dragă. Mă și mutase într-un bordei, la o bătrână... O odaie cu chirie, ca să ajung în camera mea trebuia să trec printr-a ei... M-am dus la Procuratură... Așa am rămas aici...

Anton Cernat dădu din cap cu tristețe și oftă.

Aici... Care era viața lui? Zile oribile cu șicane mici și mari, fiecare parcă mai perversă, generate de o fantezie inepuizabilă. Televizorul urla... Radioul dat la

maximum și, brusc, la orele cele mai imposibile, frigiderul blocat („Trebuie chemat specialistul, dracu’ știe ce s-o fi întâmplat...“ „Vorbă să fie! Când cei doi stau la masă, untul, ouăle, oalele cu mâncare nu lipsesc.“) Cada interzisă cu săptămânile. Canalia și cu nevastă-sa aveau grijă să epuizeze ceasurile de apă caldă.

Ieri – de mânie, sângele îi năvăli în obraji vopsindu-l vânat – l-a auzit spunându-i Ancăi: „Dacă nu se cară urgent, îl denunț că are cocoșei...“

Cocoșei... Doi bănuți ca de cincisprezece bani, mascota lui din timpul războiului...

– Da, conchise Anton Cernat, poate că eutanasia nu-i chiar o crudă, bestială aberație, așa cum ne-am închipuit... Asemenea canalii trebuie stârpite. Un real serviciu adus societății. Și am s-o fac!